

Lidercsejny

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercsejny

I. évfolyam, 4. szám, 2007. április

Köszöntő

A Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat, vagy ahogy azt Jimmy elnevezte, az AKF negyedik számát tartja kezében a kedves Olvasó. Három hónap telt el azóta, hogy az első számot megjelentettük. Ez idő alatt számos tapasztalatot gyűjtöttünk össze a szerkesztéssel és a művek kiválogatásával kapcsolatban, melyeket igyekszünk megjeleníteni munkánkban, s így a folyóiratot egyre inkább az olvasók elvárásaihoz igazítani.

Terjedelem szempontjából úgy néz ki, hogy megmaradunk a harmadik számnál már jól bevált 12 oldalas formátumnál és az A4-es papírméretnél. Ha valaki ki szeretné nyomtatni a PDF állományt, hogy papíron is tudja olvasni kiadványunkat, akkor ez a méret és terjedelem eléggé barátságosnak tűnik.

Technikai dolgoknál maradván: éleesebb szemű olvasóinknak feltehető, hogy az Impresszumban megemlítjük az SZVSZ Kft nyomdaüzemét, mint a nyomdai munkák kivitelezőjét. Ennek az az oka, hogy - bár elsődleges megjelenési formánk az elektronikus, PDF-formátum - már az első számtól kezdve legyártunk bizonyos mennyiségű (50-100) példányt papír alapokra helyezve. Ezek a példányok szentesi és szegedi könyvesboltokba, könyvtárakba kerülnek, így olyan érdeklődőkhöz is eljutnak, akik esetleg az interneten még nem futottak össze a Lidércfényvel. A kiadvány népszerűségét jelzi, hogy az egyik könyvesboltba leadott 10 példány kb. 1 óra alatt elfogyott, és András már csak az utolsó előtti példányt tudta megkaparintani :) A nyomtatott forma, hasonlóan a PDF-formátumhoz, ingyenes, a nyomtatási költségeket egyelőre saját zsebből, illetve a tagok hozzájárulásaiból fedezzük.

A tartalomról is essen néhány szó: jelenlegi válogatásunkban továbbra is a fantasy - horror - sci-fi hármas dominál. Előreláthatólag ez a továbbiakban is így lesz, bár tervezünk olyan számokat is, amelyek csak egy konkrét műfajra, témára koncentrálnak, de ez legyen inkább meglepetés :-)

Jelen számunkban két régi-új alkotót üdvözölhetünk, nevezetesen Spirit86-ot és Luremt-et. Ők már régóta publikálnak a Lidércfény elektronikus változatán, most eljött az idő, hogy műveik nyomtatásban is megjelenjenek.

Végezetül pedig kellemes olvasgatást kívánok minden kedves Olvasónknak!

Kapitány

IMPRESSZUM:

*Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
1. évfolyam. 4. szám, 2007. április*

*Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.*

*Szerkesztők: Török Viktor (Kapitány),
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)*

Grafikai munkatárs: Bognár Attila (WhiteRaven)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

*Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.*

Tartalom

FANTASY

Szólj dicső harsona... /Spirit86/	3.
Fogoly /Fényhozó/	3.
Vándordal /Kósza/	3.
Vérszomj /Tim Shaw/	3.
CILOEV TORAP különös álma /András/	4.
Őrizők /Kósza/	5.
A Titkok Kapuja /Kósza/	5.
Magányos séta /Luremt/	6.
A végén /Néné/	6.

SZÉPIRODALOM

Sólyomnak /Fényhozó/	6.
Hóvihar /Luremt/	6.
Csilla /Anonymus Chynewa/	6.

HORROR

...fekete mágia (szellemidézés) /András/	6.
A különös idegen /Jimmy Cartwright/	7.
Mítoszok /Anonymus Chynewa/	7.
Rego Corporem Imagonem /Anonymus Chynewa/ ...	8.
A régmúlt napok fényei /András/	9.
In Memoriam Howard Philips Lovecraft /Jimmy C./	10.
Legalul /András/	12.
Resident Evil - A borzalmak kastélya /Kapitány/ ...	12.

Jegyzet

Túri András

"Egyeseknek álom vagyok csupán... másoknak lidércnyomás!" Mondá Merlin a bölcs varázsló Arturnak, az Excalibur c. filmben. A Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat nékem álom, a legszembek közül való. Még gyermek voltam, midőn Sipivel, akkori jóbaráttal arról ábrándoztunk, hogy kiadunk..... egy újságot. Ez akkoriban, (80-as évek) teljességgel lehetetlen volt, nem csak technikailag, pénzügyileg, hanem ideológiailag is. Abban az időben a fantasztikumot Kuczka Péter uralta. Mi azért csak álmodtunk bőszen tovább. Ezeket az álmokat nem zavarták a szellem botos ispánjai, az biztos, hogy az esetleges megvalósulásuk lidércnyomás lehetett volna nekik. Teltek, múltak az évek, végetért a gyermekkor, és még sokminden más is. Az álom halványabb lett, de nem tűnt el. Makacsul kitartott, a mélyben lappangva. Kísértetté lett, a szellem elvarázsolt kastélyában bolyongva. Nem halt meg végleg. Olyannyira nem, hogy még 2000-ben, egy közös program okán is ez volt a fő témánk. És íme itt vagyok évekkel később. Most meglett emberként jegyzetet írok az álom beteljesült realitásába. Midőn a 90-es években találkoztam azokkal az emberekkel, akik ma a Lidércfényt szerkesztik, nem gondoltam volna, hogy ők váltják valóra ezen álmom. Pedig a PC újságok, a Nyúsz, a Neológia már előfutár volt, ígéretes kezdet az úton, mely idehozott! Hálás vagyok nekik ezért! Ez nekem személyes ügy, amit szolgálnom kell!! Ezt fogom tenni! És közben álmodok tovább....

Szólj dicső harsona...

Szólj dicső harsona, hadd halljam hangodat!
Zengjen szavadtól e vérvörös alkonyat!
Zengjen az ősi dal, borzolja lelkemet
Mézédes hangjával holtomig elvezet.

Önts erőt karomba, s szívembe életet!
Hadd tegye mindkettő azt, amit megtehet!
Hadd törje szilánkká a ránk törő ellent,
S hadd legyen mementó annak, aki elment!

E napon árny borul álmodó szememre.
E napon megtudom, mi volt az értelme.
Megtudom mi is volt életemnek ára,
S büszkén emlékszem majd e dicső csatára.

Spirit86

Fogoly

A Nyugalom óceánját
a Lélek Hajója járja.
Fehér vitorláját
mindenki látja.
Én vagyok egyedül
kit fogva tart
az Idő Csapdája.

Fényhozó

Vándordal

Midőn beköszönt az őszi
felhőnyáját űz a szél
napnyugatról halkán oson
s lábnyomában itt a tél.

Megszelídül a napsugár
fénye lágyan simogat
más vidéken ontja szerte
a forró nyári álmokat.

Itt az idő, tudom, eljött
érzem szívem rejtékén
várnak rám a kies tájak
egy messzi-messzi földtekén.

Hívna kéklő hegyek, lankák
tengerszemnyi tavak tükre
hol álmodt hint a harangvirág
édes illata szemünkre.

Ne akard, hogy itt maradjak
tudtad, nem örökre jöttem
hétmérföldes csizmám talpa
nagy utat hagyott mögöttem.

Tavasz végén jöttem hozzád
s nyár múltával tovább lépek
tél után, egy enyhe éjjel
talán újra visszatérek

Kócsa

Vérszomj

Imádom az ilyen füledt nyári éjjeleket. Némely ostoba ember úgy tartja, nem bírom a napfényt, de ez tévedés. Egyszerűen csak jobban szeretem, ha már lemegy a nap. Cinkosom a sötét. Akkor vagyok igazán elememben, hiszen a vadászatra ez a legalkalmasabb időszak. Erről jut eszembe: itt az ideje zsákmány után néz-nem.

Előbújok rejtekhelyemről, ahol a nappali forráságot átvészelttem. Felkerekedek, itt hagyom a dohos, enyészetszagú kriptát, és a közeli falunak veszem az irányt.

Vérre vágyom! Csakis az éltet. És meg fogom szerezni mindenáron.

Sebesen haladok célom felé. Elsuhanok a templom mellett, melynek égbeszökő tornyán méteres kereszt ágaskodik.

Hah! Egy újabb hiedelem! Ám nekem nem kell tőle tartanom. Ha ahhoz lenne kedvem, még rá is telepedhetnék büntetlenül. Csakhogy nem akarok időt vesztegetni. Hív a vér, és én nem tudok ellenállni a szavának.

Kinézek magamnak egy házat a falu szélén. Már nem világít egyik ablaka sem. Úgy látszik, ma korán lefeküdtek. Hahaha! Ez lesz a végzetük!

Nézd csak, még meg is könnyítik a dolgom! Tárva-nyitva az ablak. Ezek valósággal várnak engem. Kedves gesztus. Meghívó vacsorára. Hehe! Csak aztán meg ne bánják!

Beröppenek a szobába az ásitó nyíláson. Na, nem mintha más gondot okozna a behatolás! Elég egy szűk rés az ajtó alatt, a kémiény kürtője, de még a kulcslyuk is, hogy elérjem az áldozataimat, és megízleljem a vérüket.

Mert én vagyok a tökéletes vadász. A rejtőzködés nagymestere. És csak velem született szerénységem gátol meg abban, hogy tovább soroljam érdemeimet. Ha kell, akár fejfelé is tudok lógni a mennyezetre tapadva. Ezt csináljátok utánam!

Figyeld már! Az ajtó fölél fokhagymafüzért akasztottak.

Nevetséges! Nem mondom, hogy rajongok érte, de nem is riaszt el.

Ostobák! Tán még ezüst feszület is függ az ágyuk felett! Babonás népség. És még ezek tartják magukat a teremtés koronáinak. Bah! Nem többek prédánál, élelemnél, vagy véredénynél.

Haha! Ez jó! Véredények! Húúú, de átkozottul szellemes vagyok! Talán a kriptá teszi. Mindegy!

Lássuk, hol a vacsorám!

Ez az, mindjárt kettő egyszerre. Pfuj, a férfiből árad a sörszagú izzadság. De az asszonya...?

Hmm... finom az illata. És az alabástrom bőre...?

Megközelítem. Ah, megőrülök! Hogy látszik a nyakán a kék erezet, s benne zubog a vér. A friss, szomjoltó vééér!

Nem bírom tovább. Rátapadok, átfúrom a bőrét, megcsapolom, és csak szívom, szívom a vörös italt. Fenséges!

Héhe! Ne moco-rogi annyit!

Jól van. Így most jó. Na, még egy keveset ebből a pompás nedűből. Degeszre zabálom magam.

Áh! Mi ez?!

Lámpát gyújtott ez a barom! Észrevett.

Nyugalom!

A szeméi majd' kigúvadnak, ahogy rám mered.

Elhárítok a falig, onnan méregetjük egymást. Szuggerálni kezdem, s úgy tűnik sikerrel, mert a mozdulatai lelassulnak. Lenyúl az ágya mellé. Vajon mit forgat abban az eltompult agyában?

Tsss!

- Nesze, te rohadt dög! Oh, a francba! Most minden csupa vér lett.

- Mmm... Ne morogj, Apukám! Majd reggel eltüntetem a nyomát. Aludjunk!

- Eh! Holnap első dolgom lesz felszerelni egy szúnyoghálót.

Tim Shaw

CILOEV TORAP különös álma

„...És ami a családfád történetét illeti, amikről az imént mesélt nekem, ...nem jobb az a gyermekek meséinél, először is, te csak egy árvízre emlékszel, míg több is volt ilyen...”

(Egy ókori, egyiptomi beavatott a naivan kérkedő Szolónnak)

.....Hirtelen ébredt. Nem tudta, hogy hol van, és hogy mi történt. Éberen feküdt, dühös volt magára. Egy kis idő elteltével váratlanul különös képek kezdtek bekigyózní az agyába. Eszébe jutott, vagy legalábbis majdnem. A tudata határán vibráltak azok a különös képek. Akarta őket. Vad és éles tónusú képek szellemeinek a tünékeny tánca. Pillanatról pillanatra fakultak, hiába küzdött. Arra tisztán emlékezett, hogy öldökölt. Vadul, kéjjel, élvezve az áldozata tehetetlen rémületét. Nem volt egyedül, társai azonban mindössze színes kísértetek voltak csak. Még űzte az elúszó, fakuló képeket (szertekűszó füstkiigyók), aztán már csak lemondón „nézett” utánuk. Ismerte ezt, az álombéli valóság olykor igazabb, mint az ébrenlét. Szavak nélküli, szeszélyes törtévények irányítják, melyek természetesnek és nyilvánvalóknak tünnek, de csak ott, az álomban. Miután rájött, hogy elveszítette a hangulatot, nehézkesen kikászálódott az ágyából. Egy pillantást vetett a békésen szuszogó párjára, aztán egy lemondó sóhajjal tudomásul vette, hogy számára elkezdődött a nap. Csalódott volt. Kicsoszogott a konyhába, hogy egy kávét készítsen, és megpróbálja összeszedni magát. A kávéval való pepecselés lefoglalta, nem gondolt semmire. Űlt a konyhában, várta a hajnalt, kavargatta az italát. Furcsa hangulatban volt, nem szokott vele ilyesmi megenni. Egy gépkocsi reflektora suhant végig az ablakon, és egy pillanatra vakító fény árasztotta el a konyhát. Osszerezcent. Egy kép villant be az agyába, egy rettenetes kép. Felugrott, a csésze a földre hullott, és szétduzzant a kövön. Immár emlékezett rá, mit is álmódott, és miért ébredt fel. Kilelte a hideg. Aztán melege lett. Nagyon melege.....

....Vérpermet a levegőben... ő újra és újra lecsap, kegyetlen, vad kéjjel. Foggal, karommal tépi, szakítja a húst, mely még él, de ő már zabálja, mohón, habzsolva. Űvöltés. A fájdalmas a behemóté, a zsákmányuké - a diadalmas és elégedett az övé és társaié. Orgiaszerű vadászatok édes emléke. A cserkészés izgalmi, amikor csak a szeme villanása mutatja, él. De egy mitsem sejtő számára ő a fa, amihez hozzásimul, egy kiszáradt ág. Érezte, még ekkor buta volt. Bár az értelem szikrája szunnyadó parázs, még nem kapott lángra. A csillagok fénye a hús éji levegőben, mely illatoktól theresen folyik a tüdejébe, miközben a fészket őrzi. Izgató, fiatal nőstények elsuhanó színfoltjai. A megölt betolakodó teteme felett állva kiabálva adja hírül győzelmét. A kikelt kicsinyek szelíd etetése, türelmesen, szeretettel. Az első tétova gondolatok.....

...Mozdulatlanul állt a hajnalban, a könnyű köd úgy folyta körül, mintha csupán egy fatörzs lett volna. Ez volt a célja. Hogy annak látszon, egy halott fatörzsnek. A társai is fedésben voltak körös-körül, és figyeltek. Vártak. A behemótok erre fognak jönni, a többiek ideterelik őket. A vadászat szépsége ebben rejlett, az összehangolt csapatmunkában, egy olyan közösségben, ahol mindenki tudta a helyét. A kiterjeszkedő fényességben megfakultak és eltűntek az éji ég különös jelenései. A hideg szikrák közül felvillanó szép csikokra néhány napja figyeltek fel. Elgyönyörködtek benne, de hamar megunták, mivel hasznukat nem vették. Nem lett fényesebb tőlük az ég. El is tűntek, ha kifényesedett. Ebből is látszott, hogy nem voltak jelentősek. Amikor azt próbálta felidézni, hogy mióta vannak ezek az új fények, elbizonytalanodott. Azt tudta, hogy nem voltak mindig itt, emlékezett rá. Az ég másként nézett ki régebben, pontosan nem tudta felidézni, milyen régen. Az látszott biztosnak, hogy az előző vadászatok már ilyen volt az ég. De hogy az azelőtti alkalommal itt voltak-e a fények, vagy nem, ezt már nem tudta eldönteni. Az nagyon régen lehetett. Talán nincs is értelme ezzel foglalkozni.....

....Felderítő úton volt. A klán területét rendszeresen át kellett vizsgálni a betolakodók miatt. Ha más ragadozó jött, el kellett kergetni, még akkor is, ha nagyobb volt. Mesterei voltak a blöffnek. Na meg persze ha kellett, többen estek neki. Rajtaveszett már egy-két öntelt gigász azon, hogy nem tartotta be a szabályokat. Ugyanúgy lemészárolták, mint a védtelenebb behemótokat, bár ilyenkor több esély volt a sértülésre, vagy akár a végre. A megtámadott is fel volt fegyverezve. Őrizték az így elpusztult emléket, bátran távoztak. A húsuk táplálék, az emléküik példa volt. A növénytakaró fedezékében tekintette be a tájat, amikor felfigyelt rá, hogy másként vet árnyékot, mint eddig. Ez az új árnyék mozogni kezdett, egyre sebesebben. Felnézett az égre. Hunyorgni kezdett a vakítóan ragyogó, éles fénytől, ami sebesen haladt át az égen, hogy aztán eltűnjön a messzeségben. Nem értette, mi történt, de elhatározta, hogy megtudja. Elindult, arra amerre a fény eltűnt, de hirtelen rázkódni kezdett a föld, aztán vad szél támadt. Ez a szél füstszagú volt. Ezúttal elsötétült minden. Döbbenet kapta fel ismét a fejét, épp időben, hogy az utolsó pillantásával még lássa azt a felé rohanó, folyékony tüzet, ami egy pillanat alatt körülfogta, elhamvasztotta.....

....Esetlenül szedegette az összetört kávécsésze darabjait. Az agya üresen kattogott, miközben a kövön térdepelve a cserepeket gyűjtögette. Amikor az egyik elvágta az ujját, csak bambán nézte a lehulló vércseppeket. Még a fájdalmat sem érezte. Az utolsó kép, amelyben az a vörös tűzfolyam lecsap rá, az égő szélvihar, amiben összegubancolódván, együtt felolvadva sodródik növény, állat, föld és kő, beette magát a gondolataiba. Nem tudta elhessegetni, ott lobogott, mint egy elolthatatlan fáklya. A kőre hulló, szétfolyó testnedv színe, alakja is azé a tüzes áradásé volt. Bénultan, hipnotizálva meredt a növekvő foltra. Azután összerázódott és halkán szitkozódva felugrott, hogy bekösse a sebet. Miután nagy nehezen feltakarított, nekilátott, hogy újabb adag kávét készítsen. A hangulata nyomott volt. Ingerülten nézte a kinti sötétséget, melyet - most úgy tűnt - sehogyan sem akar felváltani végre a reggel. Mintha megállt volna az idő. Amikor ismét ott űlt az asztalnál, egy újabb adag lötytyöt kavargatva, keserű gondolatai támadtak. Az álomkép lassan fakult, most már csak olyan volt, mint egy színes fotó, statikus állókép. És ez is egyre fakult, eltűnően volt. A bizonyosság érzése maradt, hogy amit látott, nem pusztán álom volt, annál jóval több. A szakértők már jó régen értekeznek valamiféle faji emlékezetéről, ami a múltbéli, alacsonyabb fejlődési fokon állt ősök genetikusa hagyatéka a manák. Hallott már erről, de nem igazán hitte. Eddig. Azt is tudta, mivel igyekezett művelni magát, hogy ádáz vita folyik arról az egymillió évvel ezelőtti napról. Sokan úgy vélik, az a szörnyű nap volt a civilizáció kezdete. Abban minden tudós egyetért, hogy a katasztrófa kis híján kioltotta az életet ezen a világon. Ez már viszonylag elfogadott nézet volt, amikor néhányan, - köztük tekintélyes elmék - kijelentették, hogy bizony a fajuk egyik pillanatról a másikra értelmessé vált. Nem volt semmiféle átmenet, fokozatos fejlődés. A fajuk azzal válaszolt a katasztrófára, hogy a kemény koponyákban pislákoló értelem parazsa azonnal lángra kapott, a túlélésért folytatott harcban. Ami fény, hogy úgy 200 000 évvel ezelőtt már primitív falvakban laktak az őseik, ezek azonban alig voltak többek csont- és sárkunyhóknál. A még régebbi, barlangokban talált leletek pedig kőből készített szerszámokat és temetkezést mutatnak. A fajuk, ahogy a mai alakjában létezik, talán ha 180-200 ezer éves lehet. Ezt mondják a tudósok. Ő nem igen bízott az ilyen tekintélyelvű tudományban. Ami a közéletben helyes, az az objektivitásra törekvő tudományban nem az. Akárhányszor olvasta az egyes leletek magabiztos kijelentett korát, mindig megborongott ettől a beképzeltségtől. Az a katalizma alaposan belemondított az üledékek vegyi összetételébe, teljesen átrendezte az értékeket. Az a nagy felhajtást kapott irídium anomália csak egy volt a problémák közül, habár kétségkívül a leglátványosabb. Azok az alakok mégis pökendien magabiztosok voltak a dolgukban. Az a vékony réteg csak egyet bizonyított: a katasztrófát. Ők erre a meglehetősen szilárd alap-

ra bámulatos légvárakat kreáltak. És eközben azokat a különös mondákat, folklorisztikus hagyományokat, amelyek szent iratokban és legendákban hagyományozódtak e modern korra, egy kézlegyintéssel elintézték. A józan észre hivatkoztak! Bár nem értett az elméleti dolgokhoz, ezen mindig kiborult. Hiszen a vak is láthatta, hogy mekkora a hézag az úgynevezett tudás és az annak ellentmondani látszó tényanyag között. Az is az eszébe jutott, hogy régebben a kezébe került egy könyv, amit egy tudós írt. Az előszóban sietve kijelentette, hogy csak szórakoztatni akart, habár tudományos szempontból a dolog tulajdonképpen nem lehetetlen. A mű azt a fantasztikus elméletet dolgozta fel egy izgalmas történetben, hogy az ő fajuk kihalt, és a keletkező uralom elteret az emlősök foglalják el. Érdekes és izgalmas könyvecske volt, de annyit még ő is tudott, hogy az emlősnek nevezett faj sosem lehet a világ ura. Az apró kis állatkák neveléségek voltak. Nem sok volt belőlük. Legfeljebb tudományos érdeklődéssel gondolt rájuk. Az irídium és az emlősök, ez a két vonulat még újnak számított a tudományos gondolkodásban. Érezte a politikai háborúskodást a tények kontra vélemények között. Dehát a civilizáció egyik fontos építőköve a vélemények szabad áramlása. Ezzel egyetértett. De a valóság megismert darabjainak elvárások alapján történő meghamisítása dühítette. Ez mindig arra emlékeztette, hogy vannak a társadalomban olyan elemek, - még ha nem is sokan - melyek a saját ideájukat akarják ráerőltetni a többségre. Mivel szerintük az a helyes, így aztán mindenféle világmegváltó terveket szőnek. Ez még belefér a szólásszabadságba. De az már nem, hogy a fennálló rendet akarják felforgatni. A legutóbbi ilyen alkalommal vér is folyt. Tevékenyen részt vett a lázadás elfojtásában. Sokáig tartott, mire visszatért a megszokott, kiszámítható és biztos rend, őseik öröksége. Ami egyszer bevált, azt csak a bolond rombolja le. Ésre sem vette, hogy kivilágosodott. A családja ébredezett. A párja csodálkozott, de csak egy pillantást vetett rá, és nem kérdezett semmit. Ő pedig abbahagyta meddő politikai tépelődést, sőt mindenféle gondolkodást felfüggesztett, örömmel vetette bele magát a mindennapi rutinba. Amikor kilépett a háza kapuján, hogy a munkahelyére induljon, felnézett az égre. Ísmét az eszébe villant az álom rettenete. Úgy döntött, hogy a témában alapos tájékozódásba fog, utánanéző az ismert legendáknak és a legújabb tudományos eredményeknek is. Aztán a fejébe nyomta a kalapját, és a szertartásos farkok-hullámmal búcsúzott az ablakon kinéző párjától. A kora harmadidőszaki nap békésen sütött le az idillre....

.....A tervező kissé zavartan tanulmányozta a világot. A civilizáció, mely odalent a szárnyait próbálgatta, abszolút más volt, mint amit akart. Egy olyan faj uralta, aminek már rég el kellett volna tűnnie. És ráadásul a kiválasztottjai még mindig apró kis rágcsálókként vegetáltak a kipusztulás határán. Komoran töprengett azon, hogy mit tegyen. A teremteskor bekódolt fejlődési sorrend teljesen felborult, és ez sok munkát jelentett. Számátalan árnyékuniverzum eltörlése után szomorúan látta, hogy az eredeti is jelentősen károsodott a háborúban. De a küzdelemnek szerencsére vége, saját kezűleg hajította vissza az áruclót a mélybe, ahonnan előjött. A lázadásnak vége, de szinte előlről kell kezdenie mindent. A harc utolsó fejezetében a magát fennhézóján fényhozónak nevező lázadó egy hatalmas úrbéli tárgyat dobott a földre. Érezve, hogy veszésre áll, így akarta lerombolni a művet. Majdnem sikerült is neki. Noha eredetileg másként akarta lezárni a gigászok korát, nem ilyen drasztikusan, hanem szép fokozatosan, jobb híján ez is megfelelt volna, ha nem ez a végeredmény. Csakhogy a katasztrófa nem azt a hatást tette, ami kívánatos lett volna. A genetikai struktúrák öntörvényű fejlődése nyomán egy megzavart univerzumban, valamiféle tudati szikra lobbant lángra a csúszómászó agyakban. Mivel nem ezt akarta, dilemma előtt állt. Nem szívesen törölt el egy ilyen nagy fokú szervezethez, rendet. Még mindig dühös volt az ellenfelére, hogy ekkora kárt okozott. Fölmerült benne, hogy hagyni kellene menni a maga útján az egészséget, de ez lustaság volna. Nyomasztotta a kötelezettség, amit a teremtményeivel szemben vállalt. Végül úgy döntött, hogy alaposan tanulmányozza a társadalmat, és felkínálja az üdvösséget és megváltást nekik. Aztán majd lesz valahogy, idő az van.

VÉGE

András

Őrizők

Mi még itt vagyunk veled
Vigyázzuk az édes álmod
Tőlünk ne félj, gyermek
Csak az őrizőket látod

Körbeüljük mi is a lángot
Veled énekeljük a dalt
Azután szépen elaltatunk
S csendben vigyázunk rád majd

A világ vad lett és kihalt
De mi elringatunk téged
Csukd le szemed és figyelj
Előhívjuk a tündéket

Nézd az erdőt és a rétet
Ott táncolsz te is velünk
Aludj, kisgyermek, hamar
Te már tudod a nevünk

Kósa

A Titkok Kapuja

Napfényes őszi délután volt
Mikor a Kapura rátaláltam
Repkény bókoló rejtekében
Hajam szél simította lágyan

Bodza karjai takarták
Finom mívés faragását
Ujjam hívta bronzkilincse
De rúna védte szálfá mását

Sok éjen át álltam előtte
Tél Király rázta zord szakállát
Puha hó lepte be a kertet
Vállamra terítve takaróját

Egy éjjel szikra csillagok ragyogtak
Fénnyel vonva be a fákat
Ezüst hangú kacagásuk
Borított rám álmofátylat

Bíborban izzott a rúna-béklyó
A vésett indák ím, bomoltak
S a Kapu lassan nyílt elöttem
Mögötte gyémánt szemek ragyogtak

Ott állt a Titkok Kapujában
Éjféli Holdnak Fény Fivére
Hófehér szárnya, acél a kardja
Pajzsán az igazak pecsétje

Azóta ha felkél a Hold
Látom arcát a csillagokban
S nem feledem a Rejtett Ajtót
Hol az Őrző otthona van

Kósa

Sólyomnak

Szállsz magasan az égen
magadban hordozod reményem
Te az vagy,
aki most én vagyok

Szabad szellem
Szabad lélek

Nézem magas szárnyalásod
Hallom reménytelen szólitásod
Te az vagy,
aki most én vagyok

Szabad szellem
Szabad lélek

Te vagy nekem
az utolsó reményem
Szállj, csak szállj!
S megtalálok szép hazád

Szabad szellem
Szabad lélek

Fényhozó

Hóvihar

Ordas szél mar bele húsomba,
Vörös kása lomhán lüktet
Reszkető mellkasomba bújva,
Vágyja a véget.

Fájdalmasan megremeg testem,
Kétségbeesve keresi önmagát
Sorvadó elmében kihűlt lelkem,
Várja a csodát.

Visítva hajolnak meg a fák felettem,
A hóvihar mögül lomhán közelít
Felém ahogy becsukom szemem,
Könnyedén leterít.

Luremt

Csilla

Van egy leány az életemben,
Kihez bizony ragaszkodom,
Életemet feláldoznám,
Ha Őt örökre megtarthatom!
Szeretem Őt, ahogy csak ember
Szerethet egy másikat,
Fogom kezét, s közben ez érzés
Szívcsordultig átítat.
Aprót botlik, ám rögtön feláll,
Felém szalad nevetve,
S ha zokogna is, csak átkarolom,
S a bánat rögtön feledve!
S ha boldogságod múlik ezen,
Hát életemet is felteszem,
Nincs más vágyam, csak boldogságod,
Csilla, édes gyermekem!

Anonymus Chynewa

Magányos séta

Körülöttem a táj! olyan rideg,
És szorosan átölel a hideg,
Vigyorog akár gonosz mostoha,
Ki épp megfojtana.

Házak leselkednek, rám meredve,
Fenyegetőn fölém emelkedve,
Mintha óriási vérfarkasok,
Lesnék áldozatuk.

Mellettem a kivénhedt, kopár fák,
Üszkösödő ágaik torz formák,
Elkárhozott rothadó holtak,
Nem lelnek nyugalmat.

Behunyom szemeim, s tovább-ballagok,
De a sötétben Halálról álmodok,
S ahogy az esőcseppek földet érnek
Hallgatom dalát a szélnek...

Luremt

A végén

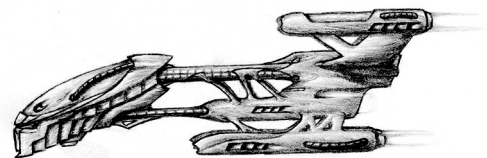
Ha majd korunk nagyjai mind eltűnnek,
Ha majd egyszer mind elenyésznek,
A nap lezuhan a kéklő égről,
S setéség borítja egykori emberi földünk,
Ha majd mindünkéből a gonosz kiöli a reményt,
S az éhezőnek sem marad egy falat kenyér.
Ha biztosnak hitt világunk,
Teljesen a szakadékba hull,
A víz is eljön, hogy elmosson mindent,
A szél, hogy elsöpörjön mindent,
Égi háború köszönt be,
Hogy eltörölje gyarló népünket.

Nené

..fekete mágia (szellemidézés)

Órült vízió!
kinek vére sav, izma acél,
foga fém, bőre csont, farka gerinc,
gyors, mint a gondolat,
halálos, mint a bűn
a hideg térből jöjj el,
...
mutasd magad!

András

A különös idegen

Elemi dühvel rúgtam bele a sétányt beborító apróra zúzott kövekbe. A felcsapódó kövek tűzijátékként szóródtak szét a pislákoló kandeláberek halvány fényében, némelyikük belecobbant a sétány melletti folyóba, felverve az éjszaka csöndjét.

„Elég legyen! Ennek semmi értelme.” - gondoltam. - „Minek emészttem itt magam? Itt hagyott és kész. Nem én vagyok az egyetlen, akit több év után dobtak. Persze azért dühös lehetek, de csak magamra. Még mindig szeretem.”

Nagyot sóhajtva ballagtam tovább ismét csendes magányomban. Nem is bántam, hogy nincs senki a közelemben - meglehetősen antiszociális voltam az utóbbi napokban, a cégtől is eljöttem két hét szabadságra. Egyre csak ő járt a fejemben, hiába próbáltam kiüríteni az agyam, másra figyelni, megnyugodni. Felpillantottam az éjszakai égboltra, de néhány erősebb fényű csillagon és a vékony holdsarlón kívül nem sok mindent láttam. Bár... mintha egy emberi alak suhant volna át bal felől a szemem sarkában.

„Na szép. Nem elég, hogy idegroncs vagyok egy nő miatt, még hallucinálók is. Biztosan valami madár volt. Mostanában nappal is több, nagytestű madarat láttam a folyó környékén. Bár a madarak nem viselnek karimás kalapot és köpenyt... Tényleg meg kellene nyugodnom.”

A megfigyelőképességemre és a szememre sosem lehetett panaszsom. A munkámban is ezt használtam ki. Egy őrző-védő cégnél voltam biztonsági főnök. Nem egy izgalmas munka, főleg ebben a városban nem, de én pont ezért szerettem. Igaz, sokat kellett éjszakaézni. Azt hiszem, ez volt közöttünk a fő probléma. Őh édes, drága Anna! Majdnem, mint Kosztolányi. S majdnem úgy is gyilkolt.

- Elnézést fiatalember! Meg tudná mondani, mennyi az idő? - Az éjszakába hasító kérdés hallatán öszerándultam. Felnéztem a cipóm orráról, s úgy két lépésnyire előttem egy idősebb urat pillantottam meg.

- Hát még a szűnyög! - válaszoltam. Nem volt kedvem beszédebe elegyedni. Ami viszont bosszantott, hogy nem is hallottam közeledni. Végigmértem: elegáns bőrcipő, bő szövetköpeny (talán gyapjú), karimás kalap, sápadt arc, beesett, mélyen ülő szemek.

Felnevetett. Ezzel persze összezavart. Kérdőn néztem rá, majd az őszinte nevetését hallva és kissé megenyhülve az óramra pillantottam.

- Huszonháromnegyvenhárom. - hadartam el.

- Köszönöm fiatalember! - szólt különös, távoli csengésű, mégis barátságos hangján. - Ugye maga helybéli?

- Igen, mondhatni tősgyökeres vagyok. - válaszoltam gondolkodás nélkül, holott az előbb még magam is alig bírtam elviselni. - Miért kérdi? - Ezen a kérdésen már igencsak meglepődtem.

- Tudja, nemrég költöztem ide és szeretnék minél többet megtudni erről a városról és környékéről. Nagyon tetszik nekem... olyan...

- Ócska? Ódivatú?

- Ódon. Ezaz! Olyan ódon városka. Maga jól ismeri?

- Igen - feleltem -, meglehetősen jól ismerem. Régebben, még iskolás koromban újságkihordóként dolgoztam, aztán egy helyi fuvarozócéghez kerültem, így bejártam a várost keresztül-kasul.

- Ó igen. Úgy értem, ismeri-e a város történetét?

- Csak annyira, mint bárki más. Talán kicsit jobban, bár az igazság az, hogy azok a történetek...

- Történetek? Miféle történetek?

- Tudja, van néhány érdekes városi legenda.

- Miféle legenda? - nézett rám kérdőn, de ellentmondást nem tűrőn. Én valahogy mégis jobbnak láttam befejezni ezt a furcsa beszélgetést. Annál is inkább, mert most tűnt fel, hogy a velem szemben álló úr, mintha nem a zúzott köveken állna, hanem azok felett néhány milliméterrel. Megdöbbenésem bizonyára észrevette az idegen.

- Jaj, ne haragudjon, fiatalember. Ismeretlenül zaklatom itt az éjszaka kellős közepén, és bizonyára megvan a maga gondolja, hogy így egymaga sétál az éjszakában. - Egy fél lépést hátráltam, s automatikusan a fegyverem után nyúltam, mikor hirtelen mozdulatlan benyúlt a köpenye alá. Szerencsénkre a fegyver nem volt nálam, és az idegen úr is csak egy névjegykártyát húzott elő, majd felém nyújtotta.

- Daniel Awez régiségkereskedő. Ha úgy gondolja, s lesz hozzá kedve, keressen fel, s egy csésze jó tea és némi teasütemény mellett elbeszélgethetnénk.

Szó nélkül vettem el a névjegykártyát, s tettem zsebre.

- Azt hiszem, ideje hazamennem. - mondtam - További kellemes éjszakát Mr. Awez!

- Magának is, fiatalember! - mondta, már csak a hátamnak, hisz villámsebesen fordultam meg és indultam el, minél messzebb etől az idegentől. Néhány lépés után, azért hátrapillantottam, de már csak a szemem sarkában véltem látni egy eluahanó, karimás kalapú, köpenyes alakot a sarló alakú hold alatt...

Jimmy Cartwright

Mítoszok

Korszakoknak távolából varázsló-faj visszatér,
Szörnyet úzni, embert ölni, s hatalmuk e földig ér.

Evilági hatalmakra fittyet hányanak nevetve,
Fájdalom-tort ülnek rajtad, s tested nyűgje levetve!

Földi síknak szövetébe lyukat vernek bármikor,
Ha ellenszegülsz, hát elsöpörnek, s lábuk koponyán tipor!

Csontod törik, húsdod hasad, „Kis ember, mond, mit remélsz?!”
Nedved-véred ki-kiloccsan, s bizony, te még mindig élsz!”

Alaktalan szörnyűségek, ez, mi után kutatnak,
Eonoknak távolából értük visszautaztak.

Lélekrabló tévándorok, borzalmaknak temploma,

Rettegéssel élő dögök, ők a Világ Káosza!

Ám egy napon jön egy ember, kiben megvan az Erő,
Öszecsapnak, s az amorfoknak készülhet a temető!

Nincs esélyük, hisz láthatatlan ellenfélre akadtak,
S későn jönnek rá, hogy bizony egy körrel lemaradtak!

S ha segítünk a varázslóknak legyőzni e szörnyeket,
Ha kitisztul a világunk, a csatornák, a fellegek,

A szárnyatlanul szállók népe szépen, csendben eltűnik,
Ádám vére megnyugodhat, s a Béke újra feltűnik.

Csak így történhet, sehogy másként, én mondom ezt a Krónikás,
Eljön majd a szabadító, a láthatatlan Messiás!

Tán' még magáról se' tud, de évek óta köztünk él,
A remény hal meg utoljára, az Ember biz', míg él, remél...

Anonymus Chynewa

Rego Corporem Imagonem

„Irányítok testet, képzeletet”

...Kilégzés... belégzés... kilégzés... belégzés... Kilégzés szájon át, belégzés orron át... Testem egyenletesen mozog, minden részem összhangban van a többi részemmel... Lábam monoton ütemességgel visznek előre... Futok. Már kényelmes utazótempót vettem fel, a hetedik körömet teszem meg éppen a ligetben. Lábam nyomán sárgás kavics csapódik fel mögöttem, őszi avarral keveredve. Persze ezt nem látom, csak érzem, és hallom. Több okból kifolyólag se láthatom; egyrészt, mert mindez, ugye, mögöttem történik, másrészt pedig azért, mert éjszaka van. S bár a telihold sápadt fénye talál magának utat a lassan csupaszkodó fák ágai közt, azért ez még mindig nem az a fényerősség, ami mellett minden ilyen apróságot meg tudnék figyelni...

Futok. Verejték csorog a hátamon, s én szinte élvezem, hogy még mindig bírom, hogy még mindig nem roskadtam le a kavicsos ösvényre. Élvezem az erőmet. Egy úszónak, aki az olimpiára készül, mindig ereje teljében kell lennie...

Másrészről élvezem az éjszakai erdő sejtelmes hangulatát. Ennél a sebességnél az árnyak összesomosódnak körülöttem, s én azt képzelem, mindenfelől emberek figyelnek... Nincs nehéz dolga a fantáziámnak, futottam már nagy nyilvánosságnak örvendő úszóversenyek előtt is, és nem egyszer előfordult, hogy nézők kísérték végig nagy figyelemmel az edzéseimet is...

...Szeretem, ha néznek, szeretem, ha tetszem az embereknek. És szeretek nyerni. A magamfajta „szőke cicából” általában nem sokat néznek ki a férfiak; szerintük az IQ-t tökéletesen helyettesítheti a kebelméret... Ráadásul a női úszókat hajlamosak lebecsülni. Nohát, velem aztán nemegyszer megjárták már az ilyen önbizalom-túntengésben szenvedő kanok! Tanultam egy-két dolgot karate-órán, s szeretek azzal dicsekedni, hogy meg tudom védeni magam. Nem egy „férfit” ítéltem már örök keresztapaságra...

Futok. Ilyenkor igazán szabadon szoktak szárnyalni a gondolataim... A múltkor láttam egy helyes pasit. Tényleg jóképű volt... abban a fekete szerelésében... Akkor egészen benedvesedtem a gondolatra, hogy vajon milyen lehet az ágyban... Egy pillanatra szinte elszégyelltem magam, ám mivel már majd' egy éve nem járok senkivel, gyorsan túltettem magam a dolgon.

Láttam rajta, hogy én is tetszem neki. Jó darabig figyelte, ahogy futottam, s úgy éreztem, minden gondolatomat betű szerint ismeri... Egészen rámjött a szívdobogás, teljesen kiestem a ritmusból, s kénytelen voltam megállni, hogy kifújjam magam. Ám mikor felnéztem, a fickó már eltűnt. Így, ahogy mondom, oly rövid idő alatt sehová nem bújhatott volna el, és el sem szaladhatott volna! Talán elrepült... he-he. Ilyen az én szerencsém.

Futok. A liget melletti úton néha elszárgul egy-egy autó; reflektoraik mélyen bevágnak a sűrűbe. Ott mintha tényleg állna valaki... Eh, badarság! Futok tovább.

Aztán egy helyen távoli beszédfoszlányok ütnek meg a fülem. Néhány méterre az ösvénytől, bokrok takarásában egy fiú és egy lány beszélget! Nyilván őket is vonzza az erdei magány romantikája... megállok, és kíváncsian közelebb lopódzom. Nem tehetek róla, de van egy rossz szokásom; imádom kukkolni, belesni mások magánéletébe. Ezt más sem igazán tarthatná erkölcsösnek, míg nem vagyok „áldozataim” kárára... Ugyanakkor ez a hobbi nagyon izgat tud lenni!

...A fiú és a lány egy földre borított pokrócon üldögél. Egy hátizsákot látok, melyben gondolom elemőzsia meg egy-két tartalék pulóver lehet, meg egy gitárt. Valószínűleg a fiú hozta magával, elcsábítandó a leányzót... Ám egyelőre még csak beszélgetnek.

Úgy döntöttem, futok még néhány kört, aztán majd később még visszanezék rájuk... Ki tudja, esetleg látok valami érdekeset...

Futok. Egész testem izzadságban fürdik, hosszú, hosszú, copfba fogott hajam is nedvesen csapódik a vállamra. Meglepően meleg az éjszaka, kedvem támad ledobni magamról a pólót, kéjes izgalom-

mal várni, hátha megpillantja valaki az erdőn keresztül suhanó, fedetlen mellű tündért... Nem éppen egy gyerekek részére készült mesefilmbe illő jelenet... De egy fantasy műbe már inkább passzolna...

Ám az ember nem tesz meg mindent, amit túltelített fantáziája kiötöl; futok tovább.

...Fölpepszdül a vérem, valami van a levegőben! A távolból, a fák közül furcsa fények szűrődnek felém, és ezúttal eszembe sem jut, hogy az úton továbbszáguldó járgányok fényei lennének... Túl sokfélék, sokszínűek! Valami lágy, kelte hangulatú dallam terjeng a fák közt... Köd ereszkedik le a lombok közül... szinte eltűnni látom magam körül a ligetet... de csak futok tovább. Ekkor lágy énekhang jut el hozzám, talán a fiú zenél a lánynak. Szerelemre éhesen futok tovább, mintha tudnám, hogy valaki ugyanígy szalad felém, az én testemre vágva...

Aztán egy pillanatra megtörik a varázs. A gitármuzsika megszakad. Néma csend ereszkedik a fák közé, de csak azért, hogy egy szívdobbanásnyi idő múlva vérfagyasztó sikoly szakítsa ketté!

Döbbenet nézek szét, a sok színes fény szertefoszlik, csak egyfelől árad még valami kísérteties, földöntúli árnyalatú, sápadt zöld fény. Ösztönösen tudom, hogy a fiatal pár felől jön a fény, s valami ellenállhatatlan erő vonz felé. Újra futásnak eredek, ám ezúttal nem a szépen kiépített ösvényen. A felém csapódó ágakra ügyet sem vetek, így azok alaposan megsabdolják bőrömet, pólómat. Rengeteg apró kis sebből vérzek, mikor végre megállok egy bokor előtt, melyről tudom, hogy a mögött üldögélt együtt a fiú meg a lány. A rémítő zöld fény a mögül sugárzik, mintha valami túlvilági máglya égne ott.

Egyszerre vonz, és taszít a gondolat, hogy a bukszus mögé nézek. Hevesen szuszogva, időtlenül kalapáló szívvel, mégis mögé nézek.

A zöld fény abban a pillanatban szűnik meg létezni, hogy kipillantok a tisztásra. Az első pillanatban látom, hogy üres a hely, a szerelmes fiatalok egyike sincs itt. Ahogy jobban körülnézek, azonban megpillantom, hogy minden holmijukat itthagyták. Nem csak a pokrócot, de a hátizsákot és a gitárt is... Közelebb lépek. Első dolgom, hogy megkeressem annak a fénynek a forrását. Persze, semmit sem találok. Kutakodásom közben sűrűn pislogok körbe, hátha meglátom őket valamerről közeledni. Vagy bárki mást...

Ez aztán az izgató, a holmik közt ott van a fiatalok minden egyes ruhadarabja is! Zokni, gatyá, miniszoknya, farmer, még egy csipkés bugyi és egy melltartó is! Ha nem hallottam volna azt a rémítő sikolyt, hát eléggé izgatónak találnám a gondolatot, hogy a lány és a fiú meztelenül hancúroznak...

Ékkor történt. Furcsa légáramlatot érzek meg a fejem fölül, és önkéntelenül felnézek. Nem akarok hinni a szememnek; egy férfi ereszkedik le a fák lombja-kopott ágai közül! Szólni sem tudok, ahogy bámulom a mozdulatlanul ereszkedő jelenséget, csak valami furcsa bizsergés árad szét remegő testemben.

A férfi leereszkedik mellém, ám még nem fordul felém. Néhány pillanat alatt felméri a földön heverő holmikat, s én valamiért biztos vagyok benne, hogy tudja, mi történt itt. Aztán elolvad az univerzum döbbenetemtől, a férfi felém fordul! És bár az ágak közt átszűrődő holdfényben nem lehetek benne elég biztos, de én mégis tudom, hogy ismerem ezt az arcot!

A pasi az, aki a múltkor felizgatott leplezetlen bálulásával, és aki aztán egészen hirtelen tűnt el! Ha ez igaz, akkor már nem csodálkozok semmin...

...Érzem, hogy valamiért rettegennem kellene a férfi látványától, ám engem mégis valami ellenállhatatlan vonzalom köt hozzá... Eszeveszetten forr a vérem, s mindennél jobban vágyom, hogy megérintsem! Ó csak rám mosolyog, s felöltik bennem a gondolat, hogy talán egy földre szállt angyal az, ki előttem áll! Van egyáltalán nemiségük az angyaloknak?...

Ekkor megszólal. Hangjának valami oly mély zöngéje van, hogy szinte elolvadok a gyönyörűségtől! Érzem, mint nedvesedik át combom köze, s most semmi mást nem kívánok, minthogy Ő hatoljon belém...

- Nyugodj meg, Ann. Nem vagyok angyal. S te az anyém leszel.

Szinte sírhatnékam támad a boldogságtól, s valóban, már potyognak is könnyeim, ahogy magához ölel eme isteni lény! Csókja perzselő a nyakamon, s önkéntelenül szorítom ágyékom az övéhez. Csak ez a sok fölösleges ruha ne lenne már köztünk...!

Ekkor a távolból újabb sikoly hallatszik, ám ez most nem hal el olyan gyorsan! Hosszú másodpercekig tart, s egy pillanatra újból kitisztul a fejem. Ki lehet ez a férfi, aki így a hatalmában tartja érzelmeimet, akit így kívánok? Ránézek a titokzatos alakra, de addigra Ő már a hang irányába szalad... majd lassan fölemelkedik! A sikoly a Nagy híd felől száll, így ő is arra... száll. De hát ez képtelenség!

- Várj meg, mindjárt jövök! - kiáltja még vissza nekem, s ettől újra elönt a forróság. Csak már jönne! Hisz oly gyönyörű az erdő, ilyenkor, éjszaka! Elmém mindenféle üzekedő állapot képe jelenik meg; önkéntelen mozdulattal nyúlok átmedvedett bugyimba. Aztán megjelenik előttem a fiú és a lány meztelen teste, ahogy vadul szeretkeznek, s egy tompa nyögés hagyja el ajkaimat. Már a földön fekszem, s vonaglok a kéjtől.

Ekkor valami ismét magához térít. Kutyaugatás. A közvetlen közelemből! Még fel sem ocsúdíthatok, s máris egy nagy falka dög ugrik nekem! Azaz.. A kutyák egytől egyig átugrálnak testem fölött, s már el is tűnnek a szemem elől, a Nagy híd felé! Utoljára egy kis palotapincsi próbálkozik az ugrással. Nem sikerül legyőznie a gravitációt, ha csak egy pillanatra is; testemnek ütközik. Am nem adja fel, villámgyorsan átkapaszkodik rajtam, közben nedves nyelve köldökömhöz ér. Megborzongok, s döbbenet nézek végig magamon. Anyaszült meztelen vagyok! Mi az isten történik velem?! Ezúttal valóban megrémülök. Nem vagyok ura önmagamnak! El kell tűnnöm innen!

Szétrézek a földön, s gyors egymásutánban összekapodom

szétszórt ruháimat. Ezernyi izzadságcsepp gyöngyözik testemen a holdfényben, s én megborzongok; újfent hűvös légáramlat csap meg fölülről. A férfi leereszkedik mögém, s két kezét vállaimra helyezi. Forró érintése újfent magával ragad, az övé vagyok teljesen. Kívánom, ahogy tán férfit még soha nem kívántak. És ezt Ő is tudja! Biztosan, hiszen ezt az érzést Ő keltette bennem! Bár nem értem, hogy ez hogy lehetséges, most nem is érdekel. Csak az számít, hogy nyakamon érzem csókjait, s hogy ettől a mennyben érzem magam.

Aztán maga felé fordít, s csodálom görög istenre emlékeztető arcélét, kedves tekintetét.

- Látom, már nagyon vártál...

Ez a hang! Istenem, ez a hang! Vajon megölhet a kéj egy embert? Ha igen, végem...

...Olyan élvezetben volt részem, mint még soha. Azt kell gondolnom, eddig fogalmam sem volt arról, mi is az a „sorozatos orgazmus”. Hát most aztán megtanultam!

...Egyedül ébredtem a ligetben, meztelenül, a hajnali ködben reszketve. Bizonytalanul botladozva szedtem össze ruháimat, majd egy öntudatlan mozdulattal a vállam terítettem a pokrocot, azzal hazaindultam.

A Nagy hídon aztán szörnyűségbe botlottam; állattetekem! Hirtelen meg sem tudtam számolni, hány iszonyatosan feltrancsírozott kutya hevert szerte az úton, szinte az egész hidat beborítva!

Nem tudom miért, hirtelen szörnyű pánik fogott el, s valami félőrült állapotban hazáig rohantam. Otthon aztán megfürödtem, s ágyba bújtam, majd két napig fel se keltem. Megpróbáltam magam meggyógyítani, hogy az egészet csak álmodtam, elvégre nincs olyan, hogy egy ember csak úgy röpködjön, mint valami sas-madár... és többé-kevésbé sikerült is.

...Ám bő egy hónappal később, mikor nem jött meg időben, elmentem egy nőgyógyászhoz. Kiderült, hogy 5 hetes terhes vagyok. A doktor nem igazán értette a dolgot, mikor elájultam.

Mert ugyebár... KI A GYERMEKEM APJA?!

Anonymus Chynewa

A régmúlt napok fényei

Az üvöltő áradat porszemként sodorta magával a tér ismeretlen vektorainak mélyén. Az idő egyhelyben ácsorgott, aztán száguldani kezdett. A csillagok fénye spirális örvénylésbe kezdett, szemfájdító villódzásuk absztrakt, befogadhatatlan formákat szült. A vibráló horizonton fekete fények gyúltak, olyanok voltak, mint valami negatív világ poklának tüze. A téridő a végsőik kicsavarodott, olyasféle hangot hallatva, mint a túlterhelt acél szakadása, csak sikolyszerűen elnyújtva, aztán visszatért a megszokott látvány.

Egy kép bukkant fel a semmiből. Az arc magabiztos és kevély tekintete egy született győztes volt, eltartott egy darabig, míg felismerte benne Vilmos császárt. A '916-os győző, aki az uralma alá hajtotta a fél világot. Az arckép lassan elhalványult, újak jöttek elő helyette. Az Utazó tágrányított pupillái a sziklákon nyugodtak, ahogy azok elsuhogtak körülötte. A sodródó kómező olyan volt a szemében, mint egy régi lovagvár, ahol a legendás ősök szelleme bolyong. Úgy bukkantak fel, mint egy ismeretlen nagy hal a sötét vizek mélyéből. A szállongó kódarabok közt néma kísértetek egy világból, a múltból.

Oly szépek és magasztosak voltak azok a távoli napok. Ihletett alkotók és műveik emlékezete. Költők és bölcs gondolkodók meglátásai. A távoli napok, amidőn a történelem csendes mederben folydogált. Emberek és állatok, nagy kék vizek és az ég. Sorsok és életutak, a tevékeny alkotó élet léleknesesítő küzdelmei. Derűs öregkor a család szeretetében. Fiak és unokák, csendes, nyugodt távozás egy hosszú út végén. Amikor az évszakok váltakozása volt a világ dinamója, az eleven lüktetés életet lehelt még a gránitba is. Lelke volt a kőnek. A csendes tisztások apró neszei. A jóleső munka, jó kedvet hoz. A hús fuvalat tavaszi alkonyon asszonyillatú. A májusi levegő

életli, üde frissessége. A friss hajtások zöldje lassan fakul a növekvő esti homályban. A nap heve barnítja a bőrt. A távolság finoman vibrál a nyár forróságában. A láthatár elnagyolt csikjai. A zápor meleg, mégis hűsítő. Erő és egészség, kacaj és béke. A napsugár villódzása a csobogó hullámokon. Önfeledt úszás, homok. Szerelem, barátság. A tábornoknál szalonnasütés közben vidám ének. Vonzalom. A fű harsogó zöld szaga. Az őszi szél vidám locsogása, sárga, barna és vörös. Eső, a nedves föld és avar, a hajnali ködfátyol oszlik a napfényben. Kabát és kesztyű vagy esernyő. Magabiztos, optimista derű. Irónia és humor. A hó csillogása és ünnepélyes hallgatása. A behavazott éjszakai táj a telihold fényében. Festménytáj. A ropogó hó hangjai, az égő fahasábok fénye. A jóleső meleg, az erős ital. Mesélők történetei, az anekdoták. Nyugodt tervezés a jövőre. Az élet mély tartalma. Férfiak és nők, öregek és ifjak. Munka és pihenés, hétköznap és ünnepnap. Az élet szép és jó. És végül a vakító fény, a mindent elnyelő. Elhaló sikolyok. A hullámzó táj színei megfakulnak. Rakéták!

Az aszteroidák némán szálltak tovább. Csak az űr. Az utazó lassan ocsúdott a transzból. Miután magához tért, nagyot nyelt. 1916-ban Németország fölényesen megnyerte a háborút. Vilmos császár szinte a világ ura lett. Sem Lenin, sem Hitler nem kaptak szerepet ebben a történelemben. Ezután 50 évnyi béke következett, bár Amerikával folyamatosan feszült volt a viszony. 1969. Totális atomháború tört ki a Német Császári Birodalom és az Amerikai Államok Demokratikus Föderációja között. A Föld felrobbant. Ez maradt. Egy szállongó aszteroidamező. És a kísértetek. A régmúlt napok visszfényei. Tovább innen!...

András

In Memoriam Howard Philips Lovecraft

H. P. Lovecraft 1890. augusztus 20-án született Providence, Rhode Islanden, amerikai és angol szülőktől. Szinte egész életében itt élt - kivéve néhány rövidebb időszakot: 1892-93-ban szülei Massachusettsben akartak letelepedni, illetve 1924-26-ban, mikor megnősült és Brooklynban élt - betegen és félig rokkantan. Emiatt tanulmányait helyi iskolákban és magánúton végezhette, egyetemre nem járhatott.

Mint önéletrajzából kiderül, korán érdekelni kezdtek a rejtélyes dolgok. 1899. márciusától kezdte publikálni családjának egy példányban A Tudományos Közlöny című heti magazint, melyet kézzel

írt. 1903. augusztusában alapította meg a Rhode Island-i Asztronómiai Hírmondót, mely 1905. január 1-ig hetente jelent meg, majd 1908-ig, a lap megszűnéséig havonta. Ez a kiadvány már 15 és 25 közötti példányszámban jelent meg, és hektográfán sokszorosították. 1914-ben megjelent egy szatirikus verse a Kincsesház című folyóirat Hajónapló c. rovatában. Ezt Edward F. Daas is olvasta, aki elküldött egy példányt az Amatőr újságírók Egyesületének, ahová Lovecraft áprilisban be is lépett, majd júliusban megjelent egy írása Az új Tag-ban, melynek címe Az amatőr újságíró feladata volt. William J. Dowdell nyugdíjazása miatt 1922. novemberétől az egyesület elnöki posztját töltötte be. 1921-ben és 1930-ban részt vett a Nemzeti Amatőr Találkozón Bostonban. 1914. szeptemberében elnöke lett a Kritikai Bizottságnak, majd 1915-16-ban első alelnök, 1917-18-ban elnök, 1917-ben, 1920-22-ben és 1924-25-ben pedig hivatalos szerkesztő lett. 1915. áprilisa és 1925. júliusa között eleinte negyedévente, majd később rendszeresen jelentette meg a Konzervatív című kiadványát.

Legtöbb írása a Weir Tales (Természetfeletti Történetek) című kiadványban látott napvilágot. Életében azonban nem volt különösebb sikere rajongói szűk körén kívül, a nagyközönség csak halála után kezdett érdeklődni művei iránt. Legkedvesebb szerzői Edgar Allan Poe (1809-1849), Arthur Machen, Lord Dunsany, Walter de la Mare és Algernon Blackwood.

Életműve azon amerikai stílushoz sorolható, melyet Poe és Ambrose Bierce (1842-1917) neve fémjelez. Poe művészete oly nagy hatást gyakorolt rá, hogy alakja néhány novellájában fel is bukkan. Lovecraft művészete valójában nem kategorizálható be, hiszen műveiben keveredik a horror, a sci-fi és a fantasy. A legtöbbben - ennek ellenére - azonban mégis rémtörténet-íróként tartják számon, holott vannak kimagaslóan jó, „tisztá” stílusban íródott művei is, mint például az Eryx falai közt, mely egy nagyszerűen megírt sci-fi. Novellái kivétel nélkül igen ötletgazdagok és rendkívül igényesen vannak megírva. Irodalmi munkáját az álom-életre, idegen árnyékokra és a kozmikus „kívülállókra” fókuszálta, mindemellett élénken érdeklődött a tudományok és a szkeptikus racionalizmus iránt.

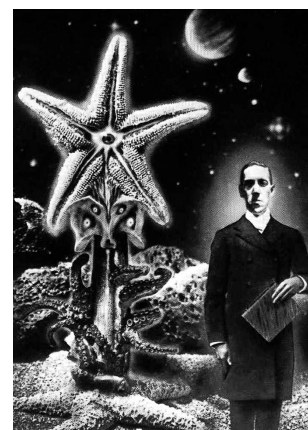
Írásaiban, történeteiben két helyszín játszott nagy szerepet. Az egyik szülővárosa, Providence, a másik egy kitalált hely, melyet Arkham-nak nevezett el. Mint minden írónak, neki is megvoltak a kedvenc fogásai. Ilyen volt például a rejtélyes, különös ház, sokszor elhagyott helyen, melyről az emberek csak borzongva beszélnek. (Ilyen novella például A különös, magas ház a ködben.) Írásaiban leginkább az első személyű elbeszélést alkalmazza, mellyel növeli azok hitelességét és valóságosságát.

Lovecraft kialakított egy félelmetes és sajátos legendakört, amelyen sok elbeszélés alapszik. Ezekben a novellákban feltűnnek a Régiak, akik nagyon régen, az ősidőkből érkeztek a Földre, valahonnan az űr egy távoli pontjáról. Hosszú ideig uralkodtak ezen a bolygón az ember előtt, most pedig hegyek mélyén, a tengerek felszíne alatt mély álomba merülve pihennek és várják, hogy elérkezzen újra az ő idejük. De amíg az iszonyatos lények álmodnak, híveik tovább tevékenykednek. Emberek maroknyi csoportjai folytatják borzalmas kultuszaikat. E novellákban legtöbbször szereplő nevek: „A Régi Nagyok - a tébolyult Azathoth isten, a mélységes zűrzavar megfoghatatlan rontása...”, Yog-Sothoth, az egy-a-mindenségben és mindenség-az-egyben..., Nyarlatthotep, az ősök hívívője, a Nagy Cthulhu, aki a tenger mélyén R'lyeh rejtett városában vár a felemelkedésre, ... Hastur, a Csillagközi Tér Ura, vagy Shub-Niggurath az erdők fekete kecskéje... az ősisetek követői is különféle neveken nevezték magukat... a Himalája és más ázsiai hegyvidékek Szörnyű Havasi Emberei, vagy a Mélységlakók, akik... a Nagy Cthulhut szolgálták, noha uruk Dagon volt, a Shantakok, a CsoCsoK és sok más nép, melyek azokról a helyekről származtak..., mint a Hiádok távoli csillaga, az Ismeretlen Kadath, Leng Fennsíkjá vagy R'lyeh elsüllyedt városa.” A legendákat alátámasztják sokszor emlegetett források is. Olyanok, mint Abdul Alhazred Necronomiconja, Ludvig Prinn De Vermis Mysteriis című könyve, vagy a Ghoulok kultusza. Az említett művek tiltott szöveggé szerepelnek, mert visszataszító, sötét ígék tartalmaznak azokból az időkben, melyek az emberiség ősi korszakába vesznek, híradások egy mocskos és kaotikus, rég elfeledett világból.

Ezek a nevek és a velük lazábban vagy szorosabban kapcsolódó történetek alkotják a Cthulhu-mítoszt, amely talán a legmélyebb benyomást tette Lovecraft olvasóira és melynek alapján szerepjáték is készült.

Lovecraft a későbbi dark-fantasy írók példaképe, de olyan írók is merítenek írásaiból, mint Fritz Leiber, vagy Robert E. Howard, Conan megálmodója (pl. Az Undor Templomában feltűnő Shoggoth-ok Lovecraft által kitalált szörnyek). A Cthulhu-mítosz szó egyébiránt nem Lovecraft találmánya, egyetlen novellájában vagy levelében sem szerepel.

A szót August Derleth használta először, aki az Arkham House megalapítója, mely Lovecraft életében ki nem adott művek publikációjával foglalkozik. Számos mű jelent meg Lovecraft halála óta, melynek a Cthulhu-mítosz az alapja: olyan írók folytatták a mítoszt, mint Ramsey Campbell, Brian Lumley vagy a már említett August Derleth.

A mítosz történetei sosem zárulnak megnyugtató megoldással, a szereplők eltűnnek vagy meghalnak, az esetleg életben maradtak sem túl szerencsések: megörlnek vagy életük hátralévő részében hallgatnak mindarról, amit az ősi iszonyatról megtudtak. A félelem árnya pedig ott lebeg az olvasó felett, hiszen bármikor eljőhet A NAGY CTHULHU IDEJE.

Önéletrajzában eképpen vall magáról:

„Életem csöndes és eseménytelen, klasszikus és antik érdeklődéssel. A gyarmati újangliai atmoszférát különösen kedvelem. ... Szemléletmódomat és írói technikámat tekintve konzervatív vagyok, de csak annyira, hogy meg tudjam jeleníteni a fantáziát a művészetben és a mechanisztikus materializmust a filozófiában.”

Howard Philips Lovecraft szegényen és magányosan halt meg 1937-ben. Szülővárosában emlékművet állítottak neki születésének 100. évfordulójára a következő szöveggel:

Howard Philips Lovecraft
(1890-1937)
Amerikai író

Új dolgok számomra sohasem lehetnek vonzóak,
Mivel a fényt először egy ódon városban láttam meg,
Ahol az ablakomból nézve összevissza házak vezettek
Egy különös kikötő gazdag látivalóihoz.

Faragott kapualjakkal teli utcák,
amelyeket eláraszt a napvilág,
Beragyogva az apró ablaküvegeket és padlásablakokat,
És a georgia-i házak tornyai aranyozott szélkakasokkal -
Ezek a képek, melyek gyermekkori álmaimat formálták.

Születésének 100. évfordulója alkalmából
1990. augusztus 20-án állíttatta
Providence városa
A Brown Egyetem
és
H.P.Lovecraft barátai

S befejezésül engedtessek meg nekem, hogy egy novellájából vett idézettel - melynek címe: A különös, magas ház a ködben - zárjam eme kis ismertetőt, melynek elkészítésében a Rúna magazin és a Bátorhold volt a segítségemre, valamint néhány könyv, melyből megismerhettem és megszerethettem művészetét.

„Reggel a köd száll föl a tengerről a Kingsport menti sziklánál. Fehéren és lebegve száll a mélyből fivéreihöz, a fellegekhez, haratos legelőkről és a leviatán barlangjairól szóló álmokkal telten. És később, a csöndes nyári esők idején a fellegek széthintik ezeknek az álmoknak a darabkáit a költők meredek háztetőin, hogy az emberek ne éljenek az olyan ősi és különös titkok és csodák híre nélkül, amelyekről csupán a bolygók mesélnek egymásnak az éjszakában. Amikor a regék sűrűn szállnak, a tritonok barlangjaiban és hínárvárosokban a kagylók az Elsőszülettektől tanult vad dalamokat zengik, akkor a nagy, csipős ködök összesereglenek az égen, regékkel telten, és a tengerre néző szemek a sziklákon csak titokzatos fehérséget látnak, mintha a szikla pereme a világ pereme volna, és a bóják ünnepi harangjai szabadon zúgnak a regék birodalmának éterében.”

További információk, érdekességek:

<http://www.hplovecraft.com/>

http://en.wikipedia.org/wiki/H._P._Lovecraft

<http://www.themodernword.com/scriptorium/lovecraft.html>

<http://www.cthulhulives.org/toc.html>

<http://www.hplfilmfestival.com/>

Jimmy Cartwright

A lent látható kép Michael Whelan alkotása.

Legalul

...hordalékfelhő a sebes víz alján. A felkavarodott iszapban valami súlyos test körvonalai. A száguldó zavaros víz vonszol magával valamit, a vízbe esett monstnum eltűnik a feketeségben...

A szunnyadó álma a folyómederben:

- Autók érkeznek. A lenyugvó napkorong késő délutáni lidércfénye valószínűtlenül tette a járműveket. A fények élesen villogtak, késként szabdalva a látóidegeket. A Naprendszer legnagyobb atomerőműve még egyszer, utoljára megvilágította a házakat, mielőtt eltűnt volna a sötétségben. - A halálban... Az időben... - Másnap újaszületése ezer év múlva lesz, egy korszak múltán. Nézte a valótlan autókat, nem értette, mit keresnek itt. Rohant, üldözték. Valakiket megölt, valakik üldözték. Az egész túl homályos volt, csak abban volt bizonyos, hogy jogosan ölt, önvédelemből. Az üldözői elmaradtak valahol, lassíthatott, de nem állt meg. Valami háború is van. Rémlétt neki egy tragikus helyzetkép: kiontott belek, szétrobbanó arcok, füst, láng. És a hideg sár. A sárhoz egy másik jelenet kapcsolódott, mely mintha megelőzte volna ezt: áttetsző vízben álldogáló tetovált emberek bámulják. Valamit mond neki az egyik. Valami fontosat. Nézte a gépkocsikból kiszálló embereket, jólöltözöttek voltak, és csoportba verődve beszélgettek. Ahogy egészen lelassítva elhaladt mellettük, meglepetten fedezett fel egy embert, akik kissé távolabb álldogált a többiektől, és áthatóan bámulta azokat. Ez az ember egyáltalán nem volt olyan jólöltözött, mint a többiek, de ez szemmel láthatóan nem zavart senkit, sőt úgy viselkedtek, mintha ott sem lett volna. A ruházata alapján katonának nézte, a csizmája és a nadrág legalábbis egyenruhának tűnt. A fehér és rongyos pólója szinte áttetszővé vált a sok mosástól. Feltűnt neki, hogy a bal karját felkötve hordja a rongyos póló alatt, mintha sérült lenne. Vajon mit keres egy rongyos, sebesült katona ebben az úri társaságban? Egészen közel haladt el mellette. Oldalvást állt, és bámulta a beszélgetőket. Amikor melléért, megdöbbenve látta, hogy mindkét keze egészséges, és lazán lógatja az oldalán. Amit ő sebesült végtagnak nézett, az ennek az embernek a harmadik keze! A fickó furcsa mozdulattal felé fordult,

és rápillantott. Valami morbid kíváncsiság vett rajta erőt, és közelebbről megnézte magának a harmadik kezét: nem volt elkorcsosulva! A kifejtett, izmos végtag a bal vállhoz izesült, de nem oldalról, hanem előlről. Ahogy tekintete a férfi fejére siklott, egy hosszúkás, ragadozószzerű arccal szembesült. A szempár veszedelmes, sárgás fényben égett. Az arc jobb oldalán egy furcsa, mágikus rúnához hasonló jel volt tetoválva. Kényelmetlen érzés volt nézni ezt a jelet, valami rontást hordozott. A fickó rábámult, aztán visszafordult, és újra a csoportosulást tüntette ki figyelmével. Ahogy visszafordult, egyúttal hátat is fordított neki. A döbbenettől bénán állt meg. Ennek a valaminek - ugyanis már korántsem volt benne biztos, hogy ember - hátul is volt még két plusz karja a hártyszerű póló alatt! Könyökben behajolva az alkarok egymás alatt helyezkedtek el, a kezek pedig ökölbe zárva. Vibráló nyugtalanság és feszültség áradt ezekből a végtagokból, mintha ki akarnának törni a hártya alól, de az még ellenáll. Ahogy ott ácsorgott, a démon ismét ránézett. Most már tudta, hogy nem embert lát, hanem egy demont. Csak ő látja, valami oknál fogva, senki más. A démon tudja, hogy ő látja, de nem zavartatja magát, mert nem ő jelenti számára a feladatot. És ártani sem tud neki. Hiszen nem tud semmilyen átokhatástalanító varázsigét. Valamiért csak látja. Ekkor a démon tudati kapcsolatba lépett vele, lábaiból kiszaladt az erő, a világ körbefordult. Egy pillanat múlva egyedül volt az agyában. A démon információval látta el, közölte vele a célpontját. Az átok a csoport egyik tagját sújta, most meglátta a feszült arcú, szótlant embert a társaság karéjának túoldalán. Ez az ember a rajta kitörni készülő elmebaj ellen küzd, üldözési mániája az utóbbi hónapokban rendkívül elhatalmasodott. Szorong, görcs és depresszió nyúzza. Töltött revolverrel megy mindenhol, most is nála van. Víziói vannak, hangokat hall. Különös, gyomrot próbáló szagokat érez, ezt mind a démon okozza. Ha a hártya - mely hónapokkal ezelőtt még átlátszatlan, kemény bőrpáncél volt - felszakad, s a három kar kiszabadul, ez az ember öldökölni fog. A hártya pedig nagyon vékony immár, s egyre fogy. Ismét elindult, vissza-visszanézve, míg a házba befelé induló emberek, nyomukban a számukra láthatatlan demonnal, el nem tűntek a szeme elöl. Egy sarokkal odébb pedig meghallotta az első lövéseket...

András

Resident Evil - A borzalmak kastélya

Látátok a Kaptár című filmet? Én már többször is megnéztem, és - bár a történet nem valami bonyolult - kimondottan tetszett. Pörgős akciófilm, zombik, csinos főhősök, elit kommandósok - mi kell még egy sikeres filmhez? - persze ha az ember csak egy kis kikapcsolódásra vágyik, nem pedig filozófikus hangulatban leledzik. A film legutóbbi megtekintése után fellelkesedtem, és megrendeltem a történethez kapcsolódó egyik könyvet (nem ez az egyetlen), a Resident Evil - A borzalmak kastélya című alkotást.

A könyv pénteken érkezett meg, szombaton délutánra már végeztem is vele. Először is elmondanám, hogy a filmhez konkrétan nem sok köze van, de ettől függetlenül sok filmbeli motívumot fedezhetünk fel benne, pl. eltorzult kutyák, zombivá változott kutatók stb.

Az első oldalon a következő figyelmeztetés található: „E felnőt olvasóknak írt regény alapjául a CAPCOM által felnöttek számára kiadott videojáték szolgált”. Bár nem ismerem az eredeti játékot, de ez a „származás” érezhető is az egész történeten. De erről majd később, először inkább nézzük meg, miről is szól ez az egész - figyelem: nem kell túl bonyolult történetre számítani.

A történet természetesen Raccoon Cityben játszódik, az időpont pedig 1998. Bizarri gyilkosságok tartják rettegésben a város lakóit. Mivel a helyi rendőrség nem boldogul az esetekkel, ezért a STARS elit kommandósai kapják a feladatot, hogy derítsék fel a történet hátterét. A gyanú egy látszólag elhagyatott kastélyra terelődik. El is indul a STARS Bravo raja helikopteren, de váratlanul balesetet szenvednek, ezért az Alfa raj - a történet főszereplői - mentőakcióra indulnak. Miután megérkeznek - kezükben mindössze egy-egy Berettával - eltorzult kutyák támadnak rájuk, és egyetlen menekülési lehetőségük a rejtélyes kastély.

Nagyjából ennyi az előtörténet. Ezután a könyv arról szól, hogy a kommandósok hogyan derítik fel a kastélyt, melyről kiderül, hogy az Umbrella egyik titkos kutatóbázisát rejt, és ahol - a filmhez hasonlóan - baleset következtében elszabadult a T-vírus. Ennek egyenes következménye, hogy a ház tele van a volt kutatószemélyzetből keletkezett zombikkal, elszabadult mutáns lényekkel meg hasonlókkal. Van persze benne sok gyakás, gaz áruló, aki a végén megbűnhődik (felrobban a kastéllyal együtt), a végén pedig a főszörny legyőzése után a főhősök helikopteren elrepülnek a naplementébe.

Ami az egészben nekem nem tetszett, az a videojáték-örökség volt. Olyan dolgok történnek, amelyek egy játékban ugyan elmennek (nekem folyton az Alone in the dark - The new nightmare járt az eszemben), de egy könyvben eléggé furcsán hatnak. Ilyen volt például az, hogy a hős a falra akasztott vadászpuskát talál, valahol elszórva pedig egy doboz löszert, vagy mondjuk az, hogy különféle záratok kellett nyitogatni itt-ott elrejtett kulcsokkal. Ha az ember játszik, akkor természetesen végigtapogatja az összes falat, de egy regényben talán nem kellene ilyen elemekkel operálni.

Ezektől a furcsaságoktól függetlenül azért tetszett a könyv. Hamarosan jelentkezem a következő rész kritikájával.

Kapitány

